

SUZANNE COLLINS

**ÉNEKESMADARAK
ÉS KÍGYÓK
BALLADÁJA**

agave
könyvek

Az Akadémiához vezető hatalmas lépcsőn az egész diáksereg elfért volna, úgyhogy könnyedén kiszolgálta az aratásnapra sereglő hivatalnokok, professzorok és tanulók áradatát. Coriolanus lassan lépkedett fel rajta, szenvtelen méltóságot kényszerítve magára arra az esetre, ha bárki meglátná. Ő ismert embernek számított – vagy legalábbis a szülei és a nagyszülei annak számítottak –, és egy Snow-tól azért elvártak egyfajta tartást. Abban reménykedett, hogy ebben az évben, ettől a naptól fogva személyes elismerésre is szert tehet. Az Éhezők Viadalában végzett mentorkodása volt az utolsó vállalkozása az iskola nyárközépi befejezése előtt. Ha kiváló teljesítményt nyújt mentorként, az a kiemelkedő tanulmányi eredményeivel együtt biztosíthat egy akkora pénzjutalmat, amennyiből fedezheti az egyetemi tandíját.

Huszonnégy kisorsolt kiválasztott lesz, egy fiú és egy lány az összes legyőzött körzetből. A versenyzőket bedobják egy arénába, hogy életre-halálra folyó küzdelmet vívjanak az Éhezők Viadalában. Mindezt a Hűtlenségi Egyezmény írta elő, a lázadókra kiszabott büntetések egyike, amely lezárta a körzetek lázadását, a Sötétség Napjait. A kiválasztottakat, mint mindig, most is a Kapitólium Arénájába fogják bedobni néhány fegyver kíséretében, egy immár lepusztult amfiteátrumba, amelyben a háború előtt sporteseményeket és szórakoztató rendezvényeket tartottak. Az esemény megtekintésére

buzdítottak a Kapitóliumban, sokan mégis kerülték. Kihívásnak bizonyult szórakoztatóvá tenni.

Ebből a célból most először rendeltek mentorokat a kiválasztottak mellé. Az Akadémia huszonnégy legjobb és legokosabb végzősét szemelték ki a feladatra. A megbízás konkrétumai még kidolgozás alatt álltak. Azt beszélték, elő kell készíteni a kiválasztottakat az interjúkra, esetleg a külsejüket is kameraképesseé kell tenni. Mindenki egyetértett abban, hogy ha az Éhezők Viadalát folytatni akarják, akkor jelentősebb élménnyé kell formálni, és a körzeti kiválasztottak összepárosítása a kapitóliumi ifjakkal felkeltette az emberek érdeklődését.

Coriolanus belépett a fekete lobogókba burkolt bejáraton, lesétált egy boltíves folyosón, és beért a barlangszerű Heavensbee nagyterembe, ahol az aratásnapi ceremónia közvetítését készültek végignézni. Egyáltalán nem késett el, a teremben mégis nyüzsgöttek a tantestület tagjai és a diákok, a viadalt szervező néhány hivatalnokkal együtt, akiknek nem kellett megjelenniük a nyitónap közvetítésén.

Avoxok kígyóztak a tömegben több tálca poscával, vagyis mézzel és fűszerekkel ízesített vizezett borral. Ez ugyanannak a savanyú italnak az alkoholos változata volt, ami életben tartotta a Kapitóliumot a háború alatt, és ami elvben segített legyőzni a betegségeket. Coriolanus elvett egy kelyhet, és kiöblítette a száját egy korty poscával abban a reményben, hogy az eltünteti a káposztaszagot. De csak egy kortynyi engedélyezett magának. Az ital erősebb volt, mint sokan gondolták volna, és az elmúlt években végignézte, ahogy több végzős is bolondot csinál magából a mértéktelen fogyasztása miatt.

A világ még mindig gazdagnak hitte Coriolanust, noha az egyetlen valutája elbűvölő modora volt, amellyel bőkezűen elárasztotta környezetét, miközben végigment a zsúfolt termen. Az arcok felragyogtak, amikor barátságosan ráköszönt a diákokra és tanárookra egyaránt, a családtagjaik felől érdeklődött és bókákat ejtett el itt-ott.

– A körzeti elégtételről szóló előadása a mai napig kísért.

– Imádom a frufrudat!

– Hogy sikerült édesanyád gerincműtétje? Add át neki, hogy ő az én hőszám.

Casca Highbottom dékán, akinek az Éhezők Viadala létrehozását köszönheték, személyesen felügyelte a mentorprogramot. Egy alvajáró lelkesedése sugárzott belőle, tekintete álomittas volt; szokás szerint telenyomta magát morflinggal. Egykor daliás alakja összement, bőre csupa ránc volt. Frissen rövidre nyírt haja és merev öltönye csak még inkább kiemelte szánalmas állapotát. A viadal feltalálásának köszönhetően még mindig szilárdan tartotta a helyzetét, de az a hír járta, hogy az Akadémia elnöksége kezdte elveszíteni a türelmét.

– Hahó – motyogta, egy gyűrött papírt lobogtatva a feje felett. – Most felolvasom a dolgokat. – A diákok elhallgattak, a fülüket hegyezték, hogy hallják a nagyterem zshivájában. – Felolvasok egy nevet, utána azt, hogy ki kapja meg. Rendben? Szóval, mehet. Egyes körzet, fiú, kapja... – Highbottom dékán a papírra hunyorított, erősen igyekezett koncentrálni. – Szemüveg – motyogta. – Elfelejtettem. – Mindenki az orrán trónoló szemüvegre meredt, és megvárták, hogy az ujjai rátaláljanak. – Á, meg is van. Livia Cardew.

Livia hegyes kis arcán széles vigyor terült el, és a lány diadalittasan a levegőbe öklözött, miközben éles hangján azt kiáltotta:

– Igen! – Mindig is hajlamos volt a felvágásra. Mintha a kedvező leosztást önmagának köszönhette volna, nem annak, hogy az anyja vezette a Kapitólium legnagyobb bankját.

Coriolanus elkeseredése egyre nőtt, ahogy Highbottom dékán végigbotladozott a listán, és az összes körzet fiúi és lányai mellé kiosztott egy mentort. Az elmúlt tíz évben kialakult egy mintázat. Az Első és Második Kapitóliumbarátibb körzetekből több győztes került ki, illetve a Negyedik és a Tizenegyedik halászó-földművelő körzetek képviselői is komoly versenyzőknek számítottak. Coriolanus egy első vagy egy második körzetiben reménykedett, de egyiket sem kapta meg, és még idegesítőbbnek találta, hogy Sejanusnak a Második Körzet fiúját osztották ki. A Negyedik Körzet is a neve említése nélkül tűnt tova, és az utolsó valódi esélyét egy győztesre – a tizenegyedik körzeti fiút – Clemensia Dovecote kapta, az energetikai miniszter lánya. Clemensia Liviával ellentétben diplomatikusan nyugtázta jó szerencsését, a

válla mögé simította hollófekete haját, miközben lelkiismeretesen feljegyezte a kiválasztottja körzetét a jegyzetfüzetébe.

Valami nincs rendben, ha egy Snow, az Akadémia egyik legkiválóbb tanulója, nem kap méltó elismerést. Coriolanus kezdte úgy érezni, hogy megfélekeztek róla – vagy talán valamiféle különleges pozíciót szántak neki? –, amikor mély elszörnyedésére Highbottom dékán azt motyogta:

– És végül, de nem utolsósorban a tizenkettedik körzeti lány... őt Coriolanus Snow kapja.